

Sygn. akt II Ka 236/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Iwony Filimoniuk

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2021 r.

sprawy **A. K. (1)**

oskarżonego z art. 157 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 30 listopada 2020 r. sygn. akt II K 1067/17

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 380 złotych tytułem opłaty za II instancję;

III. zwalnia oskarżonego i oskarżycielki posiłkowe od wydatków sądowych w postępowaniu odwoławczym stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 236/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 30 listopada 2020 r.,

sygn. II K 1067/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
1.	Zarzuty z apelacji obrońcy oskarżonego: Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku, tj.: Art. 7 kpk , poprzez dokonanie dowolnej, niezgodnej z zasadami logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a nie swobodnej oceny opinii z zakresu badania śladów krwi, poprzez przyjęcie, iż dowód ten jest istotną poszlaką w sprawie, bowiem biegły wyklucza, aby ślady krwi zabezpieczone na miejscu zdarzenia powstały w wyniku upadku, podczas gdy z przedmiotowej opinii wynika wyłącznie, że z uwagi na działania na miejscu zdarzenia, w zakresie sprzątania, uniemożliwiają pełną rekonstrukcję przedbiegu zdarzenia skutkującego obrażeniami ciała u K. K. i nie sposób z uwagi na zmycie całości zabrudzeń określić	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	okoliczności w jakich plamy krwi powstały;	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Biegły wydając opinię w przedmiotowej sprawie dysponował szczegółową dokumentacją fotograficzną, dołączoną do kwestionowanej opinii (kj. 243-278) i na jej podstawie sformułował wszystkie pozostałe wnioski od 2 do 8 (k. 274-275), których obrońca oskarżonego nie podważył. Konstatacja, iż rozległe i charakterystyczne ślady krwi widoczne na fotografiach nie powstały w wyniku napadu padaczkowego były spójne z wnioskami opinii biegłych medyków. Rekonstrukcja przebiegu zdarzenia z opinii M. M. nie była pełna, niemniej jednak wystarczająca w kwestii procedowania o winie oskarżonego A. K. (1) lub jej braku. Wyłączenie przez obrońcę pierwszego z wniosków tejże opinii z przemilczeniem wszystkich pozostałych, nastąpiło po stronie obrońcy z przemilczeniem wszystkiego tego, co obciąża oskarżonego.		
Wniosek		
- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. K. (1) od zarzucanego mu czynu;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
	Zarzut	
2.	<p>Art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny opinii biegłego M. R. (1), D. B. oraz Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) w L., poprzez przyjęcie iż ze wszystkich trzech opinii wynika, że obrażenia ciała doznane przez pokrzywdzonego powstały przez umyślne działanie oskarżonego, podczas gdy z opinii biegłego M. R. (1) wynika, że obrażenia pokrzywdzonego mogły powstać w wyniku urazów czynnych, ale również w wyniku urazów biernych, z kolei z opinii biegłego D. B. wynika, że z uwagi na lakoniczność dokumentacji medycznej brak jest podstaw do sprecyzowania charakteru i mechanizmu działającego narzędzia na powierzchnię ciała pokrzywdzonego oraz ilość urazów, a biegli z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) w L. wskazali, że lokalizacja obrażeń jest charakterystyczna dla urazów czynnych, ale nie jest wykluczony mechanizm bierny urazów, ale jest on mało prawdopodobny, co miało wpływ na treść orzeczenia, bowiem skutkowało przyjęciem, iż oskarżony dopuścił się czynu z art. 157 § 1 kk, podczas gdy prawidłowa ocena wszystkich opinii nie pozwala na definitywne wykluczenie, iż obrażenia powstałe u pokrzywdzonego powstały bez udziału osób trzecich;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Zarzut bezzasadny. Nieadekwatny do etapu postępowania i stanu zgromadzonych w tej sprawie opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej. Wątpliwości wskazywane w treści tegoż zarzutu leżały także po stronie Sądu I instancji, który w celu ich wyeliminowania dopuścił dowód z opinii uzupełniającej M. R. na etapie postępowania sądowego (k. 491-492). Wniosków opinii uzupełniającej (a nie pierwszej pisemnej) w/w biegłego obrońca oskarżonego nie podważył skutecznie. W tej konkretnej sytuacji proste wskazywanie na niespójności, które zostały w późniejszym czasie wyjaśnione nie mogło być uznane za skuteczne i przynieść oczekiwanego rezultatu. Zarzut ów mógłby być zasadny wyłącznie, gdyby pomimo wyczerpania możliwości określonych w przepisie art. 201 kpk nie doszło w trakcie przesłuchania biegłego M. R., autora opinii, do usunięcia jej braków, czy też występujących w niejasności lub sprzeczności. Sytuacja taka nie miała jednak miejsca w tej sprawie. Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku słusznie wskazał, iż ostatecznie biegły odpowiedział wyczerpująco na wszystkie pytania i jego opinię należało uznać za jasną, pełną i wewnętrznie niesprzeczną. Dowód z opinii biegłego powinien być przystępny i przekonujący dla sądu, jako organu, który ostatecznie go weryfikuje przesadzając w wyroku o jego wartości dowodowej. Jeżeli zatem sąd swoje stanowisko w tym przedmiocie szczegółowo umotywował, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywująca dla stron, czy wręcz nie spełnia ich oczekiwań, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii. Trudno zakładać, mając na uwadze obowiązujący model

<p>postępowania rozpoznawczego w polskiej procedurze karnej, w tym m.in. treść art. 170 § 5 kpk, aby sąd (organ procesowy), raz za razem, powoływał kolejnego biegłego celem wydania opinii w sprawie, aż któryś z nich złożyłby opinię wykazującą to, co dana strona zamierzała udowodnić (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2020 r. , sygn. II KK 324/19, LEX nr 3122735).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. K. (1) od zarzucanego mu czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p>Art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonego przez przyjęcie, iż wyjaśnienia oskarżonego nie mogą być uznane za wiarygodne w świetle wniosków opinii medycznych oraz opinii z zakresu badania śladów krwi, podczas gdy przedmiotowe opinie nie wykluczają, iż obrażenia doznane przez pokrzywdzonego mogły powstać w drodze mechanizmu biernego, ponadto oskarżony nie widział całego zajścia i wielu elementów nie pamięta, bowiem jak wskazuje „przysnął” i był pod wpływem alkoholu, a powstanie obrażeń w drodze mechanizmu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	czynnego nie determinuje, iż zadał je oskarżony, jedynie wyklucza, iż powstały one w drodze upadku pokrzywdzonego;
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Powstanie obrażeń ciała pokrzywdzonego wyłącznie w drodze mechanizmu biernego zostało wykluczone w świetle opinii biegłych. Sąd Okręgowy odniósł się do nich omawiając zarzut z pkt 2 apelacji obrońcy oskarżonego. Bezzasadnym było również kwestionowanie tego, że powstanie obrażeń ciała w drodze mechanizmu czynnego nie determinuje, że zadał je oskarżony. Nie wszystkie fakty główne muszą być ustalone w sposób bezpośredni. Możliwe jest wykorzystanie dowodów i okoliczności pośrednich, na podstawie których doświadczenie życiowe i zasady logicznego, racjonalnego rozumowania nasuwają jednoznaczny wniosek, że dana okoliczność rzeczywiście miała miejsce. Oskarżonemu i pokrzywdzonemu w dniu zdarzenia nikt nie towarzyszył. Brak jest jakichkolwiek przesłanek, aby uznać, że ktoś inny miałby zadać pokrzywdzonemu uderzenia skutkujące obrażeniami ciała wskazanymi w zaskarżonym wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego, obrońca oskarżonego mimo formalnego podniesienia zarzutu obrazy art. 7 kpk, usiłował przeforsować i niejako wygenerować występowanie w tej sprawie wątpliwości, które nie istniały. Sąd Okręgowy zaaprobował ustalenia faktyczne Sądu I instancji odnośnie sprawstwa oskarżonego,</p>	

zaś sugestie obrońcy, że sprawcą urazów czynnych doznanych przez K. K. był ktoś inny, a genezy ich powstania nie da się zupełnie ustalić, nie znajdowały racjonalnego oparcia w zgromadzonych dowodach. Jak wskazał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 31 maja 2006 r., sygn. II AKa 72/06, nie jest ani wystarczające, ani skuteczne jedynie teoretyczne i gołosłowne wysłowienie pewnej hipotetycznej możliwości i na tej tylko podstawie formułowanie zarzutu, że ustalenia sądu są błędne, bowiem tej ewentualności nie uwzględniają lub też nie stanowią jej bezwzględного zaprzeczenia. Każde dowodowe twierdzenie wymaga uwiarygodnienia, poprzez wskazanie na fakty realnie istniejące i poddające się obiektywnemu poznaniu procesowemu. Bez takiego zaś wymogu zakwestionowane mogłyby zostać wszelkie dowody i ustalenia sądu, a sąd byłby wkląany w niekończące się i w wielu wypadkach całkowicie nierealne procedury badania tych hipotez i ich dowodowego weryfikowania (OSA 2007 nr 1, poz. 4, str. 50, KZS 2006 nr 9, poz. 54, OSA/Wr. 2007 nr 1, poz. 23, Legalis Numer 80195). Sąd orzekający wydaje orzeczenie w oparciu o dowody zgromadzone w sprawie. Nie ma natomiast zadania tworzenia i oceniania innych hipotetycznych możliwości, w sytuacji, gdy żadna z hipotetycznych teorii przedstawiona przez obrońcę nie znajduje żadnego wsparcia dowodowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 marca 2014 r., sygn. II AKa 56/14, Legalis Numer 831478). Norma wyrażona w art. 5 § 2 kpk zostaje bowiem naruszona nie tylko wtedy, gdy nieusuwalnych wątpliwości nie rozstrzygnięto na korzyść oskarżonego, ale również

wtedy, gdy organ procesowy bezzasadnie korzysta z tej dyrektywy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2015 r., sygn. IV KK 143/15, Legalis Numer 1341833).		
Wniosek		
- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. K. (1) od zarzucanego mu czynu;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
	Zarzut	
4.	Art. 410 kpk w zw. z art. 4 kpk , przez pominięcie istotnych okoliczności korzystnych dla oskarżonego wynikających z zeznań S. K. (1), Z. K., A. J., K. S., M. P., które to zeznania Sąd uznał za wiarygodne i z których wynika, iż oskarżony nie zachowywał się jak sprawca przestępstwa, był roztrzęsiony i chciał, aby jak najszybciej udzielić pomocy pokrzywdzonemu;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut polemiczny. Zachowanie oskarżonego po dokonaniu przypisanego mu czynu i jego subiektywna ocena dokonana przez świadków wskazanych w treści tego zarzutu tj. S. K. (1), Z. K., A.		

J., K. S., M. P., może mieć znaczenie wyłącznie w kontekście kary (art. 53 § 2 kk), nie podważyło jednak w żaden sposób pierwszoinstancyjnego wyroku w części dotyczącej winy. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie może być mowy o naruszeniu przy ocenie zeznań świadków art. 410 kpk i zasady obiektywizmu w sytuacji, w której Sąd Rejonowy do treści złożonych w tej sprawie depozycji podszedł z dużą dozą ostrożności i krytycyzmu wskazując, iż S. K. (2), C. K., J. P. i P. K. (1) podali, iż pokrzywdzony w szpitalu miał powiedzieć, iż to oskarżony go pobił, aczkolwiek relacjonowane słowa pokrzywdzonego obciążające oskarżonego, podobnie jak też opisywana przez A. K. (2) wypowiedź pokrzywdzonego, iż oskarżony tego nie zrobił, nie były podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. Sąd I instancji słusznie zwrócił uwagę, iż w obu przypadkach sprzeczny opis słów pokrzywdzonego pochodzi od osób bardzo zainteresowanych wynikiem postępowania. Zatem istnieje ryzyko zarówno tego, że zeznania w tym zakresie są nieszczerze, jak też tego, że nawet jeśli są szczerze, to słowa pokrzywdzonego zostały wypowiedziane pod wpływem sugestii.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. K. (1) od zarzucanego mu czynu;

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
	Zarzut	
5.	<p>Art. 410 kpk w zw. z art. 4 kpk, przez pominięcie istotnych okoliczności sprawy w postaci zmycia całości zabrudzeń na miejscu zdarzenia przez C. K. i A. P., co wskazuje, iż nawet córki pokrzywdzonego nie podejrzewały oskarżonego o zaatakowanie K. K., a okoliczność w postaci posprzątania pomieszczenia uniemożliwiła odtworzenie inkryminowanego zdarzenia;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Po pierwsze okoliczność w postaci posprzątania mieszkania nie uniemożliwiła całkowicie, tylko utrudniała odtworzenie inkryminowanego wydarzenia. Po drugie zaś - Sąd Okręgowy wskazał już w niniejszym uzasadnieniu w rubryce 3.1, iż rekonstrukcja przebiegu zdarzenia z opinii M. M. nie była pełna, niemniej jednak wystarczająca w kwestii procedowania o winie oskarżonego A. K. (1) lub jej braku. Oskarżony został skazany w zaskarżonym wyroku za popełniony czyn, a nie za opinię o jego osobie, jaką mieli członkowie rodziny pokrzywdzonego K. K. na podstawie wieloletnich relacji i wkrótce po</p>		

zdarzeniu, którego ramy nakreślono w akcie oskarżenia.		
Wniosek		
- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. K. (1) od zarzucanego mu czynu;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
	Zarzut	
6.	Art. 410 kpk w z art. 4 kpk , poprzez pominięcie istotnych okoliczności sprawy korzystnych dla oskarżonego, wynikających z zeznań P. K. (2), który wskazał, iż A. K. (1) interesował się stanem zdrowia pokrzywdzonego po zdarzeniu;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Kolejny polemiczny zarzut i argument, który jako okoliczność łagodząca (art. 53 § 2 kpk), może mieć znaczenie w kontekście kary wymierzonej oskarżonemu, nie podważający jednak skutecznie prawidłowości uznania jego winy przez Sąd Rejonowy.		
Wniosek		

<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. K. (1) od zarzucanego mu czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
	<p>Zarzut</p>	
<p>7.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy w/w przepisów postępowania, polegający na bezpodstawnym uznaniu, że oskarżony A. K. (1) w dniu 10 stycznia 2017 roku w miejscowości O., gm. D., woj. (...), poprzez uderzenie rękoma w głowę oraz klatkę piersiową dokonał uszkodzenia ciała K. K. w postaci: bliżej nieokreślonej rany w okolicy potylicznej głowy, w lewej okolicy skroniowo-ciemieniowej, w zakresie prawego łuku brwiowego, w prawej okolicy jarzmowej oraz przy kącie przyśrodkowym prawego oka; bliżej nieokreślone podbiegnięcie krwawe prawej okolicy małżowiny usznej z obrzękiem; bliżej nieokreślone urazy lewego oczodołu, nosa i prawej części twarzy z masywnym obrzękiem; liczne niewielkie otarcia naskórka i rany na twarzy; wieloodłamowe złamanie wszystkich ścian prawej zatoki szczękowej z przemieszczeniem fragmentów kostnych do światła zatoki; złamanie prawego łuku jarzmowego; złamanie kości nosowej; złamanie lewego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	obojczyka; tj. czyn z art. 157 § 1 kk, podczas gdy zebrany materiał dowodowy przede wszystkim w postaci wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań S. K. (1), Z. K., A. J., K. S., M. P. oraz opinii biegłych wskazuje, iż pokrzywdzony doznał obrażeń bez udziału oskarżonego A. K. (1);	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Pierwszoinstancyjne ustalenie, że pokrzywdzony doznał obrażeń ciała z czynnym udziałem oskarżonego A. K. (1), spotkało się z aprobatą Sądu Odwoławczego, co zostało już omówione w niniejszym uzasadnieniu. Kwestionując je obrońca nie wykazał, aby wynikało ono z tzw. błędu braku (nieprzeprowadzenia jakiegoś kluczowego dla kwestii winy oskarżonego dowodu) lub błędu dowolności (naruszenia art. 7 kpk w ocenie zgromadzonych dowodów). Błędne ustalenia faktyczne są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z tych dowodów okoliczności. Nie jest więc wewnętrznie spójne zarzucanie jednocześnie dowolnej oceny dowodów i błędu w ustaleniach faktycznych co do tego samego rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 października 2019 r., sygn. II AKa 296/19, KZS 2020/2/63, LEX nr 2761614). Jak powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie, zarzut apelacyjny powinien dotyczyć tylko uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. W razie oparcia odwołania na zarzutach tzw. mieszanych, to jest na twierdzeniu		

<p>odpowiadającym kilku podstawom odwoławczym, jako podstawę odwołania należy powołać zarzut tzw. pierwotny. Nieodpowiednie jest powołanie kilku zarzutów, gdy jeden jest konsekwencją innego bądź gdy zarzuty wzajemnie się wykluczają. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może być wywodzony z błędnej oceny materiału dowodowego, ale nie odwrotnie. Nie może przecież budzić wątpliwości, że to ocena materiału dowodowego generuje ustalenia faktyczne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 września 2019 r., sygn. II AKa 95/19, KZS 2019/12/41, LEX nr 3007602).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. K. (1) od zarzucanego mu czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
	<p>Zarzut</p>	
<p>8.</p>	<p>Zarzuty z apelacji pełnomocnika oskarżycielek posiłkowych</p> <p>Mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj. art. 4, 7, 410 kpk, poprzez nie dość wnikliwą analizę zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

zakresie wszystkich opinii z zakresu medycy sądowej wywołanych na potrzeby sprawy, w tym opinii (wniosków końcowych) specjalistów z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej UM w L. w zakresie mechanizmu powstania obrażeń, wyrażonej przez biegłych tezy o narażeniu pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk (z uwagi na charakter obrażeń pokrzywdzonego, które – jak stwierdzono – powstały w wyniku kilkukrotnego użycia jakiegoś twardego, ciężkiego narzędzia, co można by było rozpatrywać jako „narażenie” zgodnie z art. 160 kk), twierdzeń odnośnie doznania niektórych z obrażeń w wyniku „urazu o bardzo wysokiej energii”, użycia twardego i ciężkiego narzędzia, ale też opinii biegłego M. R., który wypowiedział się co do użycia narzędzia tępego lub tępokrawędzistego, znacznej siły zadawania zadawanych urazów, wykluczenia biernego mechanizmu niektórych urazów jakich doznał pokrzywdzony (w tym wersji oskarżonego), ale przede wszystkim biegłej E. M. w zakresie mechanizmu powstania śladów krwi, która m.in. wskazywała na okoliczności i mechanizm obrażeń K. K., w tym zadawanie mu uderzeń narzędziem tępokrawędzistym (niewykluczone, że stolkiem), ale przede wszystkim wykluczyła tezę by ślady krwi powstały na skutek upadku pokrzywdzonego (atak padaczkowy), co forsował oskarżony;

**co z kolei skutkowało
błędymi ustaleniami
faktycznymi:**

a) w zakresie mechanizmu powstania uszkodzeń ciała K. K., tj. „poprzez uderzenia rękoma po głowie oraz klatkę piersiową”, co w świetle w/w opinii jest błędnym ustaleniem;

b) brakiem pełnego i oddającego istotę sprawy opisu czynu przypisanego oskarżonemu, poprzez pominięcie kwestii narażenia K. K. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk;

c) ale przede wszystkim, błędnym ustaleniem faktycznym, a w zasadzie brakiem jakichkolwiek ustaleń odnośnie zamiaru oskarżonego, a dokładnie tego czy obejmował on swoim zamiarem możliwość spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu K. K., tym bardziej wobec stwierdzeń opinii (prawie wszystkich) o narażeniu pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku z art. 156 § 1 kk lub 157 § 1 kk, co spowodowało (błędne) zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 157 § 1 kk, zamiast właściwej kwalifikacji prawnej, a mianowicie to najmniej art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zb. z art. 157 § 1 kk, bowiem z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z samych opinii medyków sądowych oraz biegłej z zakresu badania śladów krwi, gdzie opisują oni doznane przez pokrzywdzonego obrażenia (wieloodłamowe złamanie kości twarzoczaszki), mechanizm powstania uszkodzeń ciała pokrzywdzonego, możliwy rodzaj użytego narzędzia, znaczną siłę uderzeń, a z drugiej strony miejsce doznanych przez pokrzywdzonego uszkodzeń (głowa i klatka

	<p>piersiowa), wiek pokrzywdzonego i jego nikłą tężyznę fizyczną, a z drugiej strony wiek oskarżonego (35 lat młodszy), jego posturę (zawód – ochroniarz) wywieść należało, że oskarżony miał zamiar spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, albowiem winien był przewidzieć i zakładać skutek w postaci choroby realnie zagrażającej życiu;</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Ustalenia dotyczące zamiaru, z jakim działał podsądny, nie mogą opierać się wyłącznie na fragmentarycznych okolicznościach wiążących się ze stroną wykonawczą, lecz powinny być wnioskiem opierającym się na analizie całokształtu przedmiotowych i podmiotowych okoliczności zdarzenia, stosunku sprawcy do pokrzywdzonego, jego właściwości osobistych i dotychczasowego trybu życia, pobudek oraz motywów działania i wszelkich innych przesłanek mogących doprowadzić do wniosku, iż sprawca swoją świadomością obejmował spowodowanie u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci innego ciężkiego kalectwa, ciężkiej choroby nieuleczalnej lub długotrwałej, choroby realnie zagrażającej życiu (art. 156 § 2 kk). W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy, analogicznie jak Sąd I instancji, nie stwierdził, aby zgromadzone dowody ocenione w sposób zgodny z art. 7 kpk, prowadziły do ustaleń odnośnie świadomości po stronie oskarżonego odnośnie spowodowania u K. K. skutku, o którym mowa w w/</p>		

w przepisie. Odnosnie przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, jako przestępstw znamiennych skutkiem, o kwalifikacji prawnej czynu decyduje przede wszystkim powstały skutek, natomiast usiłowanie do surowiej zagrożonego przestępstwa (a właśnie takiej kwalifikacji z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zb. z art. 157 § 1 kk domagano się w apelacji „na niekorzyść oskarżonego” można przyjąć tylko wtedy, gdy skutek zamierzony był dalej idący niż osiągnięty. Zamiar, choć istnieje tylko w świadomości sprawcy, jest faktem psychologicznym, a zatem podlega dowodzeniu jak okoliczności ze sfery przedmiotowej z zastosowaniem odpowiednich zasad dowodzenia i wnioskowania. Domniemania pełnomocnika oskarżycielek posiłkowych odnośnie tego, że oskarżony myślał w trakcie dynamicznego zajścia o spowodowaniu u pokrzywdzonego, swojego stryja, z którym nie miał żadnych zatargów i konfliktów, a w dniu zdarzenia przybył do niego z alkoholem i jedzeniem i przyjacielskim nastawieniem, zaś po zdarzeniu sam wezwał pomoc medyczną, w ocenie Sądu Okręgowego stanowiły spekulacje, które same w sobie nie mogą stanowić o przyjęciu mniej korzystnej dla oskarżonego kwalifikacji prawnej czynu. Postulowane przez pełnomocnika oskarżycielek posiłkowych ustalenie, iż oskarżony bił pokrzywdzonego wykorzystując do tego stół, opierało się jedynie na przypuszczeniach i domysłach. Wnioski opinii biegłych nie były w tym względzie kategoryczne.

Wniosek

<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego winnym popełnienia czynu wypełniającego dyspozycję art. 13 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zb. z art. 157 § 1 kk;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
	<p>Zarzut</p>	
<p>9.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu, albowiem nie jest ona adekwatna tak do stopnia winy, jak i społecznej szkodliwości czynu, nie uwzględnia we właściwy sposób okoliczności czynu, sposobu działania sprawcy, stanu pokrzywdzonego w jakim oskarżony go pozostawił, a nadto nie odegra właściwej roli prewencyjnej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym. W ramach tej przyczyny odwoławczej nie jest możliwe dokonywanie dowolnej korekty orzeczenia w każdej sytuacji, w której sąd odwoławczy dochodzi do wniosku, że karę należałoby ukształtować odmiennie. W ramach tej przyczyny odwoławczej chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym. Zawarte w art. 438 pkt 4 kpk określenie „niewspółmierność” oznacza „brak proporcji” czy też „odpowiedniości pomiędzy czymś a czymś”. Chodzi</p>		

zatem o ocenę zachowania przez Sąd I instancji proporcji pomiędzy wymiarem kary a okolicznościami, które miały wpływ na to rozstrzygnięcie. Rażąca niewspółmierność kary występuje wówczas, gdy Sąd I instancji w jaskrawy sposób nie skoreluje wymierzonej kary z okolicznościami mającymi wpływ na taki, a nie inny rodzaj i wymiar kary. Granice kary w tej sprawie wyznaczał art. 157 § 1 kk – od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw do ingerencji w pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie o karze 10 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wobec oskarżonego w zaskarżonym wyroku. Pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych nie podważył również skutecznie zasadności przyjęcia przez Sąd Rejonowy pozytywnej prognozy kryminologicznej i tym samym kwestii warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonego A. K. (1). Wszelkim przesłankom łagodzącym i obciążającym tego oskarżonego Sąd Rejonowy nadał właściwą rangę i znaczenie, uwzględniając przy tym kodeksowe kwalifikatory dotyczące dyrektyw wymiaru kary, które wpływają na jej wymiar. Zapewne użycie przez oskarżonego alkoholu w znacznej dawce wyolbrzymiło po jego stronie pobudki zupełnie błahe, rozluźniło hamulce moralne, zwiększyło zuchwalstwo i zmniejszyło świadomość przewagi fizycznej nad pokrzywdzonym i obawę przed odpowiedzialnością za popełnione przestępstwo. Nie ograniczało jednak jego poczytalności i zdolności rozpoznania znaczenia swojego czynu. Oskarżony nie zostawił pokrzywdzonego, lecz pomoc medyczna na miejsce zdarzenia przybyła po jego

zgłoszeniu. Sąd Rejonowy słusznie zwrócił uwagę, iż w świetle przeprowadzonych dowodów z trzech opinii medycznych, brak było podstaw do ustalenia, iż zaistniał związek przyczynowy pomiędzy spowodowanymi przez oskarżonego obrażeniami ciała a zgonem pokrzywdzonego, podkreślając, iż w tym względzie ocena opinii biegłych medyków - siłą rzeczy - doznaje ograniczeń ze strony sądu merytorycznego, z czym zgodził się także Sąd Odwoławczy. W judykaturze przyjmuje się, że zamiar nagły powstaje pod wpływem silnego bodźca, prowadząc do realizacji czynu bez jego planowania i określonych czynności przygotowawczych, co w przekonaniu Sądu II instancji miało miejsce również w tej sprawie. Brak jest jakichkolwiek przesłanek racjonalizujących twierdzenie, aby oskarżony uprzednio nosił się z myślą dokonania przypisanego mu w zaskarżonym wyroku czynu. Nagłość zamiaru oskarżonego bezsprzecznie wyznaczała stopień jego winy, niższy niż w przypadku inkryminowanych działań planowanych, zaś ustalenie przez Sąd Rejonowy zamiaru nagłego miało ważne znaczenie w kontekście wymiaru kary (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 czerwca 2016 r., sygn. II AKa 232/15, KZS 2016 nr 7-8, poz. 72, Legalis Numer 1487524). Weryfikacja zasadności pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec A. K. (1) nastąpi w 3-letnim okresie, który w pełni ukaże jej trafność, przy możliwościach jakie stwarza art. 75 § 1-4 kk.

Wniosek

<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego winnym popełnienia czynu wypełniającego dyspozycję art. 13 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zb. z art. 157 § 1 kk;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Do zarzutu rażącej niewspółmierności kary, skarżący ten nie sformułował adekwatnego wniosku apelacyjnego o zaostrzenie kary wymierzonej oskarżonemu w tzw. petitum apelacji, niemniej jednak postulat w tym względzie wynikał z uzasadnienia wniesionego środka odwoławczego.</p> <p>Bezzasadność zarzutu z zakresu art. 438 pkt 4 kpk, powodowała, iż Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw do ingerencji w pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie o karze.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>

Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionych apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiąże o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 380 (trzystu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty za II instancję.
III.	Na podstawie art. 636 § 2 kpk, art. 633 kpk i art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego i oskarżycielki posiłkowe od wydatków sądowych w

postępowaniu odwoławczym, stwierdzając, że poniesie je Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana